

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 4Csp/7/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8825200292
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbora Kovaliková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2025:8825200292.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Barborou Kovalikovou, žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX bytom C. XXX/X, XXX XX D. právne zast.: JUDr. František Komka, advokát so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, IČO: 37941054, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skráteneý názov: VÚB, a.s., Mlynské Nivy 1, Bratislava 829 90, IČO: 31 320 155, zastúpený Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.200 Eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi finančné zadostučinenie v sume 200,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou tunajšiemu súdu dňa 13. 02. 2025 domáhal voči žalovanému zaplataenia finančného zadostučinenia v sume 1.200 Eur a náhrady trov konania.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 5Csp/29/2024 o určenie neprijateľnosti štyroch zmluvných podmienok bol žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný, a to rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 5Csp/29/2024 zo dňa 20. 12. 2024, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16. 01. 2025. Súd prvej inštancie určil neprijateľnosť štyroch zmluvných podmienok uvedených v Žiadosti o poskytnutie najľahšej pôžičky č. 3600545101 zo dňa 16. 10. 2012. Dňom 01. 07. 2024 nadobudol účinnosť zák. č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len Aktuálny zákon). Podľa § 53 ods. 1 Aktuálneho zákona: „Ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.“ Nakoľko v súdnej veci došlo k porušeniu spotrebiteľských práv zmluvou zo dňa 16. 10. 2012, čo súd zistil v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 5Csp/29/2024, nemožno moju žalobu posudzovať podľa Aktuálneho zákona, ale podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len Pôvodný zákon). Je preto toho názoru, že jeho žalobu je potrebné posúdiť podľa § 3 ods. 5 Pôvodného zákona, podľa ktorého: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za

porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Pre úplnosť však dodáva, že podmienky pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia (ďalej len PFZ) spĺňa tak podľa Pôvodného zákona, ako aj podľa Aktuálneho zákona. Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ Pôvodného zákona: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“ Ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie (ďalej len PFZ) za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v Základnom konaní. PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ, len v symbolickej výške, nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške spĺňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritériá z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú okrem § 3 ods. 1 písm. e/ Zákona, aj z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť aj recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. Ak z neprijateľnej zmluvnej podmienky vyplýva finančné plnenie, objektívnym kritériom na určenie výšky PFZ je toto finančné plnenie, alebo jeho hrozba. PFZ požaduje vo výške 1.200 eur. Nárok ako ho požaduje, zohľadňuje skutočnosť, že žalovaná v zmluve použila štyri neprijateľné zmluvné podmienky a za každé z týchto porušení spotrebiteľského práva si uplatňuje PFZ vo výške 300 eur, so zohľadnením toho, že žalovaná v súdnych konaniach opakovane zotrváva na platnosti predmetných zmluvných podmienok. Nárok na PFZ je daný už tým, že žalovaná použila v spotrebiteľskej úverovej zmluve neprijateľné zmluvné podmienky, v rozpore s § 53 ods. 1 OZ, podľa ktorého: „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).“ Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v Základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 5Csp/29/2024, z 20.12.2024 a jeho odôvodnením, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v Základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ, ani rozširovať, ani zužovať.

3. K žalobe sa vyjadril podaním zo dňa 01. 04. 2025 žalovaný, ktorý uviedol že považuje za potrebné uviesť, že prípadná preventívna funkcia primeraného finančného zadostučinenia by nebola v tomto prípade naplnená, nakoľko zmluvné podmienky, ktoré boli súdom určené ako neprijateľné, boli dojednané v roku 2012 - teda pred viac ako 12 rokmi. Akékoľvek údajné preventívne pôsobenie je preto nepodstatné, nakoľko zmluvná podmienka sa už v zmluvných vzťahoch v súčasnosti neuplatňuje. Zároveň žalovaný zastáva názor, že neprijateľná zmluvná podmienka nemala žiadny dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa. Žalovaný odmieta nepodloženú výšku požadovaného primeraného finančného zadostučinenia. Základom pre stanovenie výšky finančného zadostučinenia je primeranosť a súd ho určuje na základe vlastnej úvahy. Pre priznanie finančného zadostučinenia spotrebiteľovi a určenie jej výšky nie je podľa názoru žalovaného podstatná jeho sankčná a represívna funkcia, ktorá koniec-koncov vyplýva zo samotnej jeho povahy, keď dodávateľ, ktorý sa dopustil nezákonného a neprijateľného konania v jeho majetkovej sfére každopádne postihuje. Je potrebné si uvedomiť, že uplatňovanie sankcií proti zákonom zakázanému správaniu dodávateľov na voľnom trhu je prioritne zverené odvetvami verejného práva predovšetkým orgánom kontroly, dozoru a dohľadu nad voľným trhom, resp. nad finančným trhom, napríklad Slovenskej obchodnej inšpekcie, Národnej banke Slovenska, Ministerstvu financií Slovenskej republiky, ktoré disponujú širokým rozsahom oprávnení ukladať za nezákonné konanie sankcie (pozri napr. zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). V tejto súvislosti poukazuje na Uznesenie Krajského súdu Prešov sp z.n 9CoCsp/46/2021 zo dňa 30. 11. 2021. Žalovaný tiež zastáva názor, že primerané finančné zadostučinenie by malo ujmú primerane kompenzovať, nie nahrádzať. Súd by mal vyhodnotiť všetky okolnosti prípadu (správanie pred a po

uzavretí zmluvy, prípadné kroky poskytovateľa úveru voči spotrebiteľovi, či pri uplatnení práva boli spotrebiteľovi priznané trovy konania a pod.) a stanoviť výšku primeraného finančného zadostučinenia tak, aby spĺňala predpoklad primeranosti. S ohľadom na výšku údajnej ujmy žalobcu, preto považuje za primerané zadostučinenie maximálne v sume 25 € za každú judikovanú zmluvnú podmienku. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadostučinenia poukazuje napríklad na Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1CoCsp/21/2022 z 27. 09. 2020, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17CoCsp/23/2022 z 28. 07. 2022, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9CoCsp/49/2020 z 25. 03. 2021.

4. Následne sa dňa 07. 05. 2025 opäť vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami žalovanej uvedenými vo vyjadrení, pričom jeho jednotlivé argumenty iba preukazujú opodstatnenosť žaloby. Podľa názoru žalovanej, že prípadná preventívna funkcia primeraného finančného zadostučinenia by nebola v tomto prípade naplnená, nakoľko zmluvné podmienky, ktoré boli súdom určené ako neprijateľné, boli dojednané v roku 2012 – teda pred viac ako 12 rokmi a akékoľvek údajné preventívne pôsobenie je preto nepodstatné, nakoľko zmluvná podmienka sa už v zmluvných vzťahoch v súčasnosti neuplatňuje, tak k tejto argumentácii poukazuje na odôvodnenie: Súd rozhodne o neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve aj keď ide o zmluvnú podmienku, ktorá je v dobe rozhodovania súdu už neplatná, aj keď už nie je používaná a dokonca je ju povinný vyhlásiť aj v prípade, ak ju zmluvné strany zmluvne zmenili (uznesenie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/149/2020 z 24. 08. 2022 a rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-19/20). Žaloba o neprijateľnosť zmluvných podmienok môže byť podaná aj z dôvodu následného získania peňažnej satisfakcie. NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 - Okrem toho právoplatný rozsudok, ktorým súd vo výroku určí neprijateľnosť zmluvnej podmienky, nebude len vnútornou satisfakciou pre spotrebiteľa, ale sa ním zároveň vytvára zákonný predpoklad pre uplatnenie sankcie voči dodávateľovi za to, že porušil svoju zákonnú povinnosť, a to v podobe práva spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. K uplatňovanej výške PFZ poukazuje na to, že uplatňovaním legitímneho nároku žalobcu v súdnom konaní bol narušený nielen jeho bežný život, keďže sa musel zaktivizovať a vyhľadať právnu pomoc advokáta. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Konštatovanie žalovanej, predstavuje popieranie jeho práva na prístup k súdu a vyjadruje celkový vzťah žalovanej k rešpektovaniu ústavou garantovaného práva na súdnu a inú právnu ochranu ako aj princípu ochrany spotrebiteľa. Žalovaná si však zrejme neuvedomuje, že súdnou mocou bolo právoplatne rozhodnuté a judikované porušenie spotrebiteľských noriem z jej strany. Právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie vydaný v základnom konaní je prílohou žaloby, pričom jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom zmluvou o poskytnutí úveru došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Žalovaná vo vyjadrení uvádza, že priznaná výška primeraného finančného zadostučinenia je neprimeraná. Určenie NZP má zrejme podľa názoru žalovanej predstavovať výhodu pre spotrebiteľa. Porušením primárnej povinnosti zo strany žalovanej došlo k vzniku sekundárneho zákonného následku v podobe sankcie určenia NZP. Následné uplatnenie primeraného finančného zadostučinenia na súde je len následkom vyplývajúcim z bezdôvodného ohrozenia práv spotrebiteľa spôsobilého privodiť mu ujmu. V žiadnom prípade nemožno určenie NZP a nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia stotožňovať alebo považovať za „výhodu“, ale za „sankčný následok“ plynúci z primárneho právneho vzťahu, ktorý zavinením žalovanej nebol perfektný a bol spôsobilý privodiť spotrebiteľovi ujmu. Pripustením takejto argumentácie žalovanej by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovanej dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov. Výška finančného zadostučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadostučinenia je jeho primeranosť. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považujem uplatnenú výšku primeraného finančného zadostučinenia za adekvátnu. Mnou uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadostučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadostučinenie má tiež odradiť žalovanú, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanej, aby sa nedopúšťala recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Primeranosť sumy 1.200 eur je vzhľadom najmä na postoj žalovanej, množstvo a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Vo vzťahu k argumentácii žalovanej, že mu nevznikla žiadna ujma, poukazuje na

uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30. 01. 2019: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadostučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.“ Uplatňovaním jeho legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jeho bežný život. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovanej voči svojim pochybeniam je ním uplatnená suma 1.200 eur, nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Ak by súd priznával symbolické sumy, PFZ niekoľkých desiatok eur predsa dodávateľa neodradí od neustáleho porušovania spotrebiteľských práv a noriem. Žalovaná sa porušenia nedopustila iba voči nemu, ale vzhľadom na formulárovosť zmlúv voči tisícok klientov. Preto požadovaná suma v minimálnej miere nepochybne napĺňa jednotlivé funkcie inštitútu. Uvedená výška je podľa jeho názoru nanajvyš v minimálnej miere primeraná aj s ohľadom na výšku sankcií (pokút až do výšky 50 000 Eur), ktoré podľa zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa alebo zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Slovenská obchodná inšpekcia alebo Národná banka Slovenska. Napokon súdu je z jeho rozhodovacej činnosti dozaista známe, že žalovaná dlhodobo a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na finančnom trhu. Aj v súčasnosti napriek množstvu rozsudkov vydaných proti žalovanej, táto neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať, najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok. Ak žalovaná poukazuje na rozhodnutia súdov ohľadom výšky PFZ, tak poukazuje aj on na vybrané rozhodnutia, ktoré mám k dispozícii, ktorými neboli priznané sumy iba v symbolickej výške: • rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/28/2024-140 zo dňa 05. 11. 2024, ktorým bola priznaná suma 1.862,23 Eur (kde bezdôvodné obohatenie v tzv. základnom konaní bolo vo výške 962,23 Eur), • rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/9/2024 – 108 zo dňa 01. 10. 2024, ktorým bola priznaná suma 1.089,47 Eur (bezdôvodné obohatenie v tzv. základnom konaní bolo vo výške 189,47 €), • rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 18CoCsp/2/2024-150 zo dňa 27. 06. 2024, ktorým bola priznaná suma PFZ 2.000 Eur (bezdôvodné obohatenie v tzv. základnom konaní bolo 3.417 Eur), • rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoCsp/18/2023 – 178 zo dňa 29. 01. 2024, ktorým bola priznaná suma 2.583,98 Eur (t.j. 100 % zo sumy vykonaných zrážok zo mzdy). V iných konaniach boli rovnako priznané sumy zohľadňujúce funkcie PFZ. V rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn.: 10CoCsp/98/2022 zo dňa 25. 01. 2023, poskytol v rámci odôvodnenia súd jednoduché odporúčanie pre dodávateľa, ktorý bol ako protistrana v konaní neúspešný: „Dodávateľ má súčasne jednoduchú možnosť sa plateniu finančného zadostučinenia, prípadne aj iným zodpovednostným následkom v iných úverových prípadoch vyhnúť, a to tým, že bude podnikat' v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi SR. Súčasne má za to, že priznanie finančného zadostučinenia vo výške 1.500 Eur nepredstavuje neopodstatnené finančné obohacovanie sa žalobcu, pri zohľadnení všetkých krokov, ktoré musel žalobca podniknúť, aby úspešne uplatnil svoje právo.“

5. V podaní zo dňa 05. 06. 2025 žalovaný zotrval na svojich doterajších tvrdeniach.

6. Súd vo veci pojednával dňa 05. 09. 2025 v prítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného. Na pojednávaní právny zástupca žalobcu uviedol, že čo sa týka podanej žaloby trvá na nej v celom rozsahu. Právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že podľa názoru žalovaného je žaloba nedôvodná, nakoľko žalobca nepreukázal majetkovú ani žiadnu inú ujmu, ktorá by mu vznikla, pričom v tom prípade, ak by súd mal za to, že žaloba je dôvodná, tak právna zástupkyňa žalovaného uvádza, aby súd moderoval výšku, ktorú prizná ako primerané finančné zadostučinenie žalobcovi, nakoľko je toho názoru, že požadovaná výška je neprimeraná.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, rozsudkom OS Vranov nad Topľou 5Csp/29/2024, vyjadreniami strán sporu, ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav:

8. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou 5Csp/29/2024 zo dňa 20. 12. 2024 vo veci žalobcu proti žalovanému o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok tunajší súd rozhodol vo výrokoch I., III., IV., V., ktoré nadobudli právoplatnosť 16. 01. 2025, takto:

„I. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Žiadosti o poskytnutie najľahšej pôžičky č. 3600545101, zo dňa 16. 10. 2012, v časti VIII. Klient, prvý odsek, v časti, v znení:

„Ďalej prehlasujem, že som sa pred podpísaním Zmluvy oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami (ďalej ako VOP), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, prevzal som ich, súhlasím s nimi, nemám k nim žiadne výhrady a zaväzujem sa ich dodržiavať.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Žiadosti o poskytnutie najľahšej pôžičky č. 3600545101, zo dňa 16. 10. 2012, v časti VIII. Klient, tretí odsek, v časti, v znení: „ Svojím podpisom prejavujem súhlas s tým, že v prípade, ak si nesplním svoj záväzok splácať Pôžičku v stanovených termínoch Splátok, resp. v stanovenej lehote splatnosti Pôžičky podľa tejto Zmluvy, aby Spoločnosť bola oprávnená požadovať od môjho zamestnávateľa vykonávať zrážky zo mzdy a iných príjmov až do doby splatenia Zabezpečovanej pohľadávky Spoločnosti voči mne. Výška zrážok zo mzdy a z iných príjmov bude zodpovedať výške Splátok podľa tejto Zmluvy. Pre účely uplatnenia výkonu zrážok zo mzdy a z iných príjmov je táto Zmluva súčasne aj Dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov podľa § 551 Občianskeho zákonníka.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Žiadosti o poskytnutie najľahšej pôžičky č. 3600545101, zo dňa 16.10.2012, v časti VIII. Klient, piaty odsek, v časti, v znení:

„Súhlasím, aby CFH spracovalo moje osobné údaje uvedené v návrhu na uzavretie Zmluvy za účelom zavedenia predzmluvných vzťahov, ponuky služieb a produktov a to po dobu 10 rokov od doručenia návrhu na uzatvorenie Zmluvy, pričom som oprávnený odvolať svoj súhlas najskôr po jednom roku od udelenia súhlasu pre prípad, že Zmluva nevznikne a to písomným oznámením doručeným na adresu: Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok. Súhlasím, aby Spoločnosť v zmysle zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon“) poskytla moje osobné údaje a údaje uvedené v tejto Zmluve (ďalej len „údaje a informácie“) aj svojej ovládajúcej osobe Všeobecnej úverovej banke, a.s. (VÚB, a.s.) a jej dcérskym spoločnostiam, spoločnosti Intesa Sanpaolo, Taliansko za účelom interného výkazníctva, zvýšenia kvality mne poskytovaných služieb a ponuky služieb a produktov týchto spoločností patriacich do skupiny s úzkymi väzbami k VÚB, a.s., a to v rozsahu údajov uvedených v tejto žiadosti na dobu 10 rokov od podpisu žiadosti, pričom som oprávnený odvolať svoj súhlas najskôr po jednom roku od udelenia súhlasu pre prípad, že Zmluva nevznikne, a to písomným oznámením doručeným na adresu: Consumer Finance Holding, a.s. Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok. Potvrdzujem dobrovoľnosť tohto súhlasu.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Žiadosti o poskytnutie najľahšej pôžičky č. 3600545101, zo dňa 16. 10. 2012, v časti VIII. Klient, posledný odsek, v časti - posledná veta, v znení:

„ Vyhlasujem, že pred podpisom tejto Žiadosti som sa oboznámil s:

(a) OP, súhlasím s nimi a zaväzujem sa ich dodržiavať,

(b) Cenníkom, Štandardnou úrokovou sadzbou a Sankčnou úrokovou sadzbou,

(c) zmluvnými podmienkami prostredníctvom Formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý mi bol písomne doručený a prevzal som ho.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.“

9. V odôvodnení rozsudku súd okrem iného uviedol:

Pokiaľ ide o prvú zmluvnú podmienku súd uvádza, že táto zmluvná podmienka bola už opakovane posúdená zo strany všeobecných súdov ako neprijateľná v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. I) Občianskeho zákonníka a súd nevidí dôvod na odklon od uvedených rozhodnutí. V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu Zmluvy, žalobca v tomto právnom úkone potvrdil, že sa oboznámil s obchodnými podmienkami, súhlasil s ich obsahom, prijal návrhy v nich predložené a potvrdil ich prevzatie. Týmto dojednaním sa žalovaný bez akýchkoľvek pochybností snažil preniesť dôkazné bremeno oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a okolnosťami uzavretia úverovej zmluvy na spotrebiteľa. Navyše v tomto ustanovení úverovej zmluvy žalobca prijal bližšie nešpecifikované návrhy v nich predložené a zároveň potvrdil ich prevzatie. Takéto skryté prenesenie dôkazného bremena má pre spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potencionálnemu uplatneniu jeho práva na súde a u iných štátnych orgánov, nakoľko spotrebiteľ už len v dôsledku takejto zmluvnej podmienky môže byť odradený od prípadného podania podnetov alebo návrhov štátnym orgánom.

Pokiaľ ide o tretiu zmluvnú podmienku súd dospel k záveru, že aj táto zmluvná podmienka je neprijateľná. Ako uviedol žalobca predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy je priamo včlenená do podmienok poskytnutia úveru k Zmluve. Takéto zmluvné dojednanie vytvára hrubú nerovnováhu medzi stranami zmluvy, v neprospech spotrebiteľa, pričom spotrebiteľovi hrozí, že aplikáciou predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy mu dôjde k vzniku priamej majetkovej škody vo forme mesačnej zrážky zo mzdy. Inštitút Dohody o zrážkach zo mzdy totiž nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstve. Závažnosť a dopady aplikácie dohody o zrážkach zo mzdy na spotrebiteľa sú tak nepriaznivé, že si vyžadujú osobitné dojednanie a nie zakomponovanie dohody o zrážkach zo mzdy do zmluvných podmienok spotrebiteľskej zmluvy tak, aby unikli pozornosti spotrebiteľa, čo už mnohokrát judikovali aj sudy SR.

Pokiaľ ide o štvrtú zmluvnú podmienku súd túto zmluvnú podmienku vyhlásil za neprijateľnú. Klient v predformulovanej zmluve súhlas s poskytnutím osobných údajov. Možno konštatovať, že za individuálne dojednanie v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať zmluvné ustanovenia, s ktorými sa mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V danom prípade klient nemohol zasahovať do textu vyhlásenia klienta, podľa ktoré dáva predformulovaný súhlas na spracovanie osobných údajov bližšie neurčenému počtu subjektov (VÚB a.s. a jej dcérskym spoločnostiam). Z hľadiska neurčitosti, komu vlastne je dávany formulovaný súhlas, možno konštatovať neplatnosť takéhoto dojednanie z hľadiska § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka. V danom prípade predformulované vyhlásenie klienta je súhlasom daným pre široký okruh neurčitých subjektov, ktoré budú oprávnené spracovať osobné údaje klienta. Ďalej je potrebné uviesť, že takýto súhlas sa predlžuje na dobu 10 rokov od po uhradení všetkých záväzkov. Uvedená doba je zjavne neodôvodnená a presahuje účel spracúvania. Osobné údaje by mali byť spracované iba na nevyhnutnú dobu, čo sa v danom prípade nestalo.

Pokiaľ ide o piatu zmluvnú podmienku aj túto súd považoval za neprijateľnú. Pokiaľ ide o túto zmluvnú podmienku aj táto podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Táto zmluvná podmienka bola tiež opakovane súdmi SR vyhlásená za neprijateľnú a súd nevidí dôvod na odklon od uvedených rozhodnutí. Pre túto neprijateľnú podmienku platí to, čo pre prvú neprijateľnú podmienku.

10. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.

11. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom uvedené ustanovenie je potrebné aplikovať v zmysle

aktuálne platného a účinného zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keďže k porušeniu spotrebiteľských práv žalobkyne došlo zmluvou zo dňa 16. 10. 2012, pričom podľa § 53 ods. 1 aktuálneho zákona o ochrane spotrebiteľa sa nároky z uvedenej zmluvy posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30.06.2024, t.j. podľa zákona č. 250/2007 Z. z. Citované ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

14. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

15. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou sp.zn. 5Csp/29/2024. V predmetnom konaní sa žalobca voči žalovanému domohol určenia štyroch neprijateľných zmluvných podmienok tak ako to vyplýva z rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 20. 12. 2024. Žalobca teda relevantným spôsobom preukázal porušenie zákonnej povinnosti dodávateľa poskytnúť spotrebiteľský úver v súlade s právnymi predpismi, predovšetkým v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a bez neprijateľných a teda neplatných zmluvných podmienok a od spotrebiteľa nevyžadovať tú časť plnenia, na ktoré pre neplatnosť konkrétnych zmluvných podmienok nemá nárok. Žaloba je preto čo do základu nároku žalobcu dôvodná.

16. Keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z hypotézy právnej normy v časti, na základe ktorej možno priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká konkrétna majetková ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

17. Vyhodnotiac všetky okolnosti prípadu súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,00 Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. a to za každé určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výške 50,00 Eur (t.j. 4 x 50). Súdbral do úvahy tú skutočnosť, že dodávateľ pripravil zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá obsahovala celkovo štyri neprijateľné podmienky. Žalobca sa v základnom konaní súdnou cestou domohol voči žalovanému ochrany svojich práv a to určením štyroch neprijateľných zmluvných podmienok. Preto pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi. Súd je tak toho názoru, že celková suma 200,00 Eur ako finančné zadosťučinenie (t.j. 50,00 Eur za každú zo štyroch určených neprijateľných zmluvných podmienok), je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobcu ako spotrebiteľa tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdnej veci tak priznaná suma 200,00 Eur zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil. S poukazom na uvedené súd prvým výrokom rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 200,00 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti žalobu II. výrokom ako nedôvodnú zamietol.

18. Súd bral do úvahy aj tú skutočnosť, že žalovaný sa v konaní bezdôvodne neobohatil, bezdôvodné obohatenie nebolo ani predmetom konania. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý svoje právo úspešne uplatnil žalobou o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Priznané finančné zadosťučinenie je teda je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a brániť svoje práva v konaní pred súdom a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Súd pri výške zohľadnil aj časové hľadisko, keď žalobca si svoj nárok v základnom konaní uplatnil až po 12 rokoch od uzavretia zmluvy a taktiež, že zmluvné podmienky neboli voči žalobcovi aplikované. Prihliadol aj na tú skutočnosť, že aj napriek tomu, že predmetné zmluvné podmienky koncipované žalovaným sú opakovane vyhlasované za neprijateľné, žalovaný neprejavil sebareflexiu, ale naopak vehementne trval na zamietnutí žaloby (či už v základnom konaní, ako aj v tomto konaní) a trval na tom, že žalobcovi nevznikla žiadna ujma. Spotrebiteľ, teda žalobca, pritom ani nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa nepriznáva právo na finančné zadosťučinenie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. V danom prípade sa žalobca úspešne domohol svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

19. Podľa § 262 ods.1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20. Podľa § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní čo do základu nároku úspešný v plnom rozsahu, pričom výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu, preto súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Úspech sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobca bol plne procesne úspešný, lebo mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu, preto má právo na plnú náhradu trov konania iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Podľa rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove, konania, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, predstavujú výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií, jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti), a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume strana uplatňovala. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu (pozri rozsudky Krajského súdu v Prešove napríklad sp. zn. 13Co/49/2018 zo dňa 28. 01. 2019, 24Co/49/2017 zo dňa 22. 02. 2018, 18Co/92/2018 zo dňa 16. 01. 2019).

22. Súd nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Žalobca má ústavné právo domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou, rovnako tak má ústavné právo nechať sa v uvedenom konaní zastupovať kvalifikovaným právnym zástupcom, pričom o náhrade trov konania sa primárne rozhoduje podľa zásady úspechu v spore. Ak by žaloba žalobcu bola v celom rozsahu zamietnutá, v zmysle zásady úspechu v spore by mal žalovaný, ktorý je taktiež zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, právo na náhradu trov konania. Žalobca na základe výsledku základného konania, v ktorom sa domohol voči žalovanému určenia neprijateľnosti štyroch zmluvných podmienok, sa v tomto konaní domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia, pričom žalovaný napriek ustálenej rozhodovacej činnosti súdov o obdobných nárokoch spotrebiteľov voči dodávateľom, uplatnený nárok žalobcu popieral i čo do základu v celom rozsahu, čo neodôvodňuje postup podľa § 257 CSP.

23. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.